Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561143136/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

i hans Erindring, og han gjengav dem i et broget Potpourri. Ofte haabede han, at den venlige Dame, hans Lykkes Fee, skulde pludseligt træde ombord og bevirke en Forandring i hans Stilling. Han tænkte paa *Naomi*; ja hun holdt af ham, hun havde jo grædt, da de skiltes ad.

Som han saaledes en Aften sad ganske ene paa Skibet, straalede Lysene prægtigt ud fra den store Gaard tætved, og han hørte Musik, saa jublende, deilig. Der blev dandset. Det Hele mindede ham om hiin Aften paa Glorup. Lænet til Masten stod han og inddrak Tonernes Duft.

Pludseligt fik han en Tanke; han klattrede op i Tougværket og kom i lige Linie med Salen, hvori der blev dandset. Eet af de øverste Vinduer der var aabnet, og han saae derigjennem hele det pyntede Selskab. Det bestod mest af Børn; et deiligt Børnebal var det. Alle vare saa glade og festligt pyntede. Store Malerier hang paa Væggene; to Marmorstatuer stode høit paa en glindsende Consol, og rundtom blinkede Lys og Speile, der viste Alt i dobbelt Glands. Nu svævede en fiin, nydelig Pige hen over Gulvet; hendes kulsorte Haar bølgede om de smukke Barneskuldre; de mørke Øine straalede Liv og Glæde. »*Naomi!*« raabte *Christian* med høi Stemme, og han saae, hvor hun studsede, saae til Siderne og lo. Hans Øine vare kun heftede paa hende, hans Tanke var hos hende, og han gled ned af Tougværket, sprang fra Skibet og ind i Huset, opad Trappen, hvor Musiken klang, aabnede Døren og stod nu midt i den oplyste, prægtige Sal, midt imellem de pyntede Børn, der forbausede saae paa den fattige Matrosdreng, som nu, blendet af Lysene og den hele Pragt, kom til et Slags Besindelse og stod forlegen midt i Værelset.

»Hvad vil Du?« spurgte et Par halvvoxne Drenge, i hvis Øine man tydeligt saae, at deres Fader havde en Formue eller et Embede, der gav dem Anseelse. De vare af de mange Nuller, som rigtignok ikke give en Familie Værd, men selv faae Anseelse ved den Streg, de staae bagved.

Naomi havde ogsaa nærmet sig og saae nysgjerrigt paa ham; hun smilte – ja hun kjendte ham vist. *Christian* rakte Haanden ud imod hende og stammede: »*Naomi!*« Hun blev rød som Blod.

»Smudsige Dreng!« udbrød hun og rev sig løs. En Tjener kom i det samme til.

»Hvad vil Du?« spurgte han og stødte ham ublidt i Skuldrene. *Christian* stammede nogle uforstaaelige Ord, medens Tjeneren sagde, at